

mf
Sles - vig, Sles - vig, om - strid - te Land.

2. End er vor Trøst paa vor jærnhaarde Vej,
dejlige Haab, som dog aldrig kan slukkes:
det, at vort Barnebaand bryder man ej,
det, at ej Moderens Hjerter kan lukkes,
dette, at engang i salig Lyst
Barnet faar udgrædt ved Moders Bryst.
Slesvig, Slesvig, Danemarks Land.

3. Omstridte er vi, dog enige i,
Dankongen vi som vor Fyrste vil kalde!
Elskede Drot! med hver Dansk staa os bi!
alle med dig vil vi staa eller falde!
Hvad der end sker, vi vil holde Stand,
aldrig vi svigte vor Drot og Land,
Slesvig, Slesvig, elskede Navn.

Th. Thaulow.

249. Slumrer sødt i Slesvigs Jord.

Andantino.

(Mindesang.)

J. P. E. Hartmann.

dolce
1. Slum-rer sødt i Sles-vigs Jord, dy-re-kebt den blev ved e-der! Som-me-ren sit

Blom-ster-flor o-ver e-ders Gra-ve bre-der, Min-det fly-ver som en

mf
Fugl hen til Sles-vigs grøn-ne Van-ge, syn-ger der fra Gra-vens

Skjul en-somt si-ne sim-ple San-ge, en-somt si-ne sim-ple San-ge!

2. Ensomt; thi de brystne Blik
ingen kærlig Haand har lukket,
ingen Ven jert Haandtryk fik,
ingen hørte Afskedssukket;
men for Danmark Sukket lød,
for dets Fremtid, for dets Lykke,—
hvil da sødt i Jordens Skød,
hvil da sødt i Gravens Skrygge!

3. Skøn er Døden, som I fik,
ingen skønnere der findes,—
derfor vil med vaade Blik
heller ej vi eder mindes;
men hvor danske Hjerter slaa,
og hvor danske Toner klinge,
skal med Stolthed store, smaa
Fædrelandets Tak jer bringe!

H. P. Holst.